

118 . Făgetu | Comuna: Mioveni | Județ: Argeș | Punct: Mănăstirea Vieroș | Anul: 2013

Anul: 2013

Cod RAN: 13347.01

Perioade: Evul Mediu, Perioada modernă

Epoci: Perioada modernă, Epoca medievală târzie

Categorii sit: Religios, ritual și funerar, Neatribuit

Autori: Spiridon Cristocea, Ion Dumitrescu, Dragoș Măndescu, Romeo Maschio, Marius Păduraru

Instituții: Muzeul Județean Argeș, Pitești, Muzeul Județean Argeș, Pitești, Muzeul Județean Argeș, Pitești, Muzeul Județean Argeș, Pitești, Muzeul Județean Argeș, Pitești

Raport

Mănăstirea Vieroș este ctitoria marelui vornic Ivașcu Golescu de la 1572-1573. Ea a servit ca necropolă a aceleiași familii Golescu. Din cele nouă pietre tombale care se păstrează astăzi în interiorul bisericii fostei mănăstiri, cinci aparțin acestei familii: Albu mare- clucer; Irina, soția acestuia; Stana, mama Vișăi (a doua soție a lui Stroe Leurdeanu), Gherghina și Nicula, copiii lui Stroe Leurdeanu.

La 1644-1645 Stroe Leurdeanu zugrăvește biserica și adaugă o tindă (cum aflăm din documentul din 1794 prin care Radu Golescu biv vel logofăt a cerut domnului Alexandru Moruzzi ca mănăstirea Vieroș, ctitoria înaintașilor săi, să fie închinată mănăstirii Sfetagora), fiind considerat al doilea ctitor. Tot în veacul al XVII-lea, în intervalul

1666-1673, Mareș Băjescu a construit la Vieroș o pivniță cu „tălpăzare de piatră”.

În 1825, biserica mănăstirii s-a dărâmat, fiind refăcută în perioada 1827-1834, sub supravegherea lui Samoil Sinadon. În anul

1862 mănăstirea a fost desființată, iar ansamblul a început să se ruineze. În prezent, biserica mănăstirii servește drept lăcaș de mir (fig. 1-2).

Cercetările arheologice la Mănăstirea Vieroș au debutat în anul 2012, la inițiativa Consiliului Local Mioveni, care intenționează să demareze un amplu program de restaurare a fostului ansamblu monahal. În campania din 2012 săpăturile arheologice au vizat sectorul de sud-vest al incintei fostei mănăstiri. Anul acesta, cercetările au fost îndreptate asupra zonei sudice a incintei, suprafață care corespunde întregului sector cuprins între biserică și zidul de incintă de pe latura sudică.

I. Casa egumenească. Pentru constituirea unei imagini de ansamblu cât mai edificatoare în ceea ce privește sectorul sudic al curții fostei mănăstiri, au fost trasate cinci secțiuni orientate nord- sud, între biserică și zidul sudic de incintă: secțiunea 7 = 19 x 3 m; secțiunea 8 = 16 x 3 m; secțiunea 9 = 14 x 3 m; secțiunea 10 = 14 x

3 m și secțiunea 12 = 10 x 2,5 m.

Zona cercetată în campania trecută nu a fost abandonată total, mai ales că aici săpătura nu a fost epuizată. Prin urmare, în colțul de sud-vest al curții, a fost trasată secțiunea 11, cu dimensiunile 10 x 3 m, orientată nord-sud, și care a adus informații noi, atât despre zidul de incintă din colțul de sud-vest, cât și în ceea ce privește compartimentarea spațiului interior în această zonă a curții.

Suprafața totală cercetată în campania de săpături arheologice din acest an, până la finalul lunii octombrie, se ridică la 253 mp. Având în vedere că adâncimea medie la care s-a ajuns cu săpătura este de circa 1.80 m, rezultă o cantitate de 455 mc excavații.

Cu tot acest volum de muncă impresionant, stratul arheologic (depunerea antropică) nu a fost epuizat

decât în partea de nord a secțiunilor, în vecinătatea bisericii, acolo unde solul viu (geologic) apare la adâncimea de -1.10/-1.20. În partea de sud a secțiunilor, acolo unde terenul începe să se înalțe datorită marii cantități de dărâmtură provenită din prăbușirea construcțiilor de dimensiuni impresionante (subsol, parter, etaj), solul viu este mult mai greu de atins. În capătul de sud al secțiunilor estimăm o adâncime de peste -4,5 m la care sterilul arheologic va fi atins (după explorarea pivniței), ceea ce va fi imposibil fără o operațiune de consolidare a pereților secțiunii, și așa foarte friabili datorită umpluturii de moloz și dărâmtură, precum și a zidului care închide latura sudică a incintei, deteriorat și susținut de un dud bătrân din proximitatea sa.

Principalele rezultate ale campania 2013 sunt legate de determinarea unei mari părți a funcționalității și a organizării interne a zonei sudice a incintei fostei mănăstiri. Adosat zidului de incintă de pe latura de sud a fost parțial reperat un rând de încăperi. Mai departe, către interiorul incintei, a fost cercetat un alt rând de încăperi ce comunicau cu cele dinspre exterior și care aveau pe pereții nordici ferestre largi ce dădeau spre curtea mănăstirii (fig. 3). Între acest rând de încăperi și curtea mănăstirii se află un pridvor cu temelie de cărămidă, probabil deschis, susținut pe coloane de piatră (fig. 4).

Deși nicio coloană nu a fost găsită (piatra a fost foarte probabil luată din ruine și refolosită), au rămas urmele gropilor pentru bazele acestora practicate în temelia de cărămidă a pridvorului, succedându-se la o distanță de circa 2,7 m.

Accesul din curtea mănăstirii în corpul de clădiri se făcea prin intermediul unor holuri din care se intra în încăperile dispuse simetric stânga-dreapta. În S10, în peretele sudic al holului cs-a păstrat urma unei uși. În fața acesteia, pe nivelul podelei au fost descoperiți montanții unui portal din piatră de Albești, frumos ornamentat cu motive vegetale în relief (datat în secolul al XVIII-lea – fig. 5).

Funcționalitatea camerelor este greu de stabilit deocamdată. Certe sunt o bucătărie (în marginea de vest a clădirii – fig. 6), beciul (intrarea boltită în beci a fost surprinsă la -2,50 m în sectorul estic al clădirii). Mai bănuim o sală de mese (trapeza mănăstirii) situată la sud de bucătărie (cu care comunica direct, printr-o ușă), între aceasta și zidul de incintă.

Suntem de părere că toată această structură de pe latura sudică a incintei este casa egumenească (stăreția mănăstirii) și nu chiliile călugărilor (despre care aflăm din documentele vremii că erau amplasate la nord de biserică). Casa egumenească a suferit un puternic incendiu în dimineața zilei de 12 ianuarie 1867, când mănăstirea nu mai funcționa (încă din 1862), fiind la acea dată biserică de mir, iar preot „îngrijitor” Ion Mirodot. Incendiul, având drept cauză o grindă pătrunsă într-unul din coșurile de evacuare a fumului, a fost stins de către locuitorii satului „cu apă și cu topoare, apărându casele cele de jos și biserica”; casele egumenești, „cele pe 2 caturi, au arsu învălișu, tavanu de susu și până la dușumeaoa de josu a catului de susu, care în acest învăliș se află trei odăi ce au fostu învălite cu table”. De altfel, un consistent strat de arsură, cu o grosime variabilă, circa 10-20 cm, a fost surprins în secțiunile S7, S8, S9, S10.

Inventarul arheologic nu este foarte spectaculos (trebuie avut în vedere că în momentul părăsirii mănăstirii toate obiectele de valoare au fost luate, iar ceea ce a mai rămas a fost luat de localnici): ceramică fragmentară, unele vase întregibile, fragmente de ustensile casnice, monede (austriece, otomane, românești). Avem speranța că pivnițele mănăstirii, încă necercetate, vor livra un material arheologic mai diversificat și mai interesant. Materialul arheologic este în curs de restaurare.

II. Necropola. În curtea mănăstirii, imediat la sud de fundația bisericii, au fost interceptate 25 de morminte de inhumație, toate orientate vest-est, cu scheletele în poziție decubit dorsal. Mormintele au apărut de regulă la o adâncime medie de circa 1 m, gropile acestora străpungând nivelul de dărâmtură și ajungând în câteva cazuri în solul viu (steril).

Mormântul 1: a apărut în S7, □1, la adâncimea de -0,80 m; adult; orientat V-E; scheletul avea o lungime de 1,60 m, labele picioarelor erau intrate sub profilul estic al suprafeței; nederanjat, așezat în decubit dorsal, brațele puternic îndoite din cot și așezate pe stern (alunecate în lateral); în zona umărului a apărut o monedă de bronz – 3 kreutzer de la Ferdinand I, emis în 1836; datarea: mijlocul secolului al XIX-lea.

Mormântul 2: a apărut în S7, □2, la adâncimea de -0,70-0,80 m; nederanjat; adult; orientat V-E; scheletul măsoară 1,80 m în lungime, așezat în decubit dorsal, craniul căzut lateral spre dreapta, brațele îndoite din cot și poziționate pe stern (alunecate în lateral); în gură, defunctului i-a fost pusă o monedă (6

kreutzer, Austria, Franz Joseph, 1849), iar pe toată lungimea scheletului au apărut mai multe cuie provenite de la sicriu.

Mormântul 3: a apărut în S7, □2, la adâncimea de -1,00 m; adult; surprins pe o lungime de 0,95 m; orientat V-E, schelet prost conservat, așezat în decubit dorsal; craniul căzut lateral spre dreapta; brațul drept (sigurul păstrat) îndoit ușor din cot și așezat pe abdomen; picioarele prinse sub profilul estic al suprafeței; fără inventar.

Mormântul 4: a apărut în S7, □2, la adâncimea de -0,85 m; cercetat parțial; orientat V-E; au fost surprinse doar picioarele, pe o lungime de 0,80 m, restul scheletului fiind prins sub profilul vestic al suprafeței.

Mormântul 5: a apărut în S7, □1, la adâncimea de -0,95 m, în rând cu mormântul 2, la o distanță de 1,20 m spre nord de acesta; orientat V-E, cu o ușoară deviație către est; deranjat parțial; adult; scheletul măsura în lungime 1,60 m, așezat în decubit dorsal, craniul căzut lateral spre dreapta, brațul stâng îndoit din cot și așezat pe piept, antebrațul drept și piciorul drept lipsesc, probabil tăiate în momentul săpării gropii mormântului

1; craniul era „protejat” de o „cutie” din cărămizi (două cărămizi intercalau craniul, între ele, deasupra craniului, a fost pusă o altă cărămidă, peste aceasta și capetele celor două cărămizi au fost așezate două rânduri de cărămizi fără a fi legate cu mortar); lipsit de inventar. Mormântul a aparținut unui călugăr (fig. 7).

Mormântul 6: a apărut în S7, □3, la adâncimea de -1,15 m, dispus în rând cu mormântul 3, la 0,90 m sud față de acesta; nederanjat; orientat V-E; adult; scheletul intră parțial în profilul estic al suprafeței (partea de la bazin în jos) și a fost degajat pe o lungime de 1,00 m în lungime; așezat în poziție decubit dorsal, craniul căzut lateral spre dreapta, brațele îndoite din cot și așezate pe stern; cuiele de fier, car par a fi moderne, și urmele de lemn indică prezența sicriului; inventar: bold de fier, posibil modern.

Mormântul 7: a apărut în S8, □2, la adâncimea de -0,70 m; nederanjat; orientat V-E; copil; scheletul, foarte prost conservat, măsura în lungime 0,80 m; așezat în poziție decubit dorsal, cu brațele îndoite din cot, poziționate pe abdomen; așezat pe un pat de bolovani de dimensiuni reduse; inventarul se rezumă la o piesă de formă triunghiulară de fier, posibil o limbă de curea.

Mormântul 8: a apărut în S8, □1, la adâncimea de -0,82 m; nederanjat; orientat V-E; copil; scheletul măsura 0,92 m, așezat în poziție decubit dorsal, brațele ușor îndoite din cot și așezate pe abdomen; fără inventar.

Mormântul 9: a apărut în S8, □2, la adâncimea -1,00 m; cercetat parțial; din schelet au fost degajate oasele craniului, omoplații și parțial cutia toracică; restul scheletului este prins în profilul estic al suprafeței.

Mormântul 10: a apărut în S8, □2, la adâncimea -1,10 m, pe aceeași linie cu mormântul 9; cercetat parțial; adult; din schelet au fost degajate oasele bazinului și membrele inferioare, restul fiind prins în profilul vestic al suprafeței; lungimea părții degajate este de 0,92 m; urma sicriului foarte bine conservată.

Mormântul 11: a apărut în S8, □2, la adâncimea -1,30 m, la sud de mormântul 10, în rând cu acesta, la 1,60 față de el; nederanjat; adult; lungimea scheletului 1,60 m, așezat în decubit dorsal; capul căzut spre stânga, brațele îndoite din cot, așezate pe stern, antebrațele ușor petrecute unul peste celălalt; fără inventar.

Mormântul 12: a apărut în S9A, □1, la adâncimea -0,72 m, scheletul nu era în conexiune anatomică, oasele, părți din craniu, membre, coaste, erau îngrămădite, posibil ca urmare a unei reînhumări; oasele au fost așezate pe un pat de pietre de dimensiuni mici; între oase a fost găsită o monedă de bronz - kreutzer -, Austria, Francisc I, 1800.

Mormântul 13: a apărut în S9A, la limita dintre carourile

1 și 2, la adâncimea -0,98 m; nederanjat; orientat V-E; adult; scheletul măsura 1,68 m, așezat în decubit dorsal, brațele îndoite ușor din cot și așezate pe abdomen; în zona bazinului a fost găsite trei monede de bronz austriece - 1 kreutzer - emiși în 1816 de Francisc I pentru Austria; au fost recuperate mai multe cuie provenind de la sicriu, precum și un flec de pantof; date: prima jumătate a secolului al XIX-lea.

Mormântul 14: a apărut în S9A, □1, la adâncimea -1,05 m; adult; orientat V-E, ușor deviat spre sud;

schelet așezat în decubit dorsal; lungimea 1,90 m, deranjat, craniul nu se găsea în poziție firească, ci era întors cu partea superioară către claviculă, humerusul brațului stâng era rupt, parte în poziția inițială și parte lipit de craniu, antebrațul stâng căzut pe abdomen; brațul drept era îndoit din cot și așezat pe abdomen; fără inventar.

Mormântul 15: a apărut în S10A, □1, la adâncimea -0,80 m; cercetat parțial; orientat V-E; schelet așezat în decubit dorsal, capul căzut spre stânga, brațele îndoite din cot, așezate pe stern, bazinul și picioarele prinse sub profilul estic al suprafeței; sicriul, de formă trapezoidală, foarte bine conservat, era lățit în zona craniului; în palma stângă, defunctului i-a fost pusă o monedă de bronz austriacă – 3 kreutzer – emisă de Ferdinand I în anul 1837.

Mormântul 16: a apărut în S10A, □1, la adâncimea -0,90 m; cercetat parțial; orientat V-E, ușor deviat spre nord; adult; așezat în decubit dorsal, brațele îndoite din cot, alunecate pe omoplați, gambele prinse sub profilul estic al suprafeței; sub schelet a apărut un cuțit.

Mormântul 17: a apărut în S10A, □1, la adâncimea -0,80 m, la

0,30 m SVV de mormântul 16, deranjat de acesta; reprezentat de un craniu de mici dimensiuni, cu mandibula orientată spre est; fără inventar.

Mormântul 18: a apărut în S10A, □2, la adâncimea -0,90 m, orientat E-V, ușor deviat spre nord; nederanjat; copil; lungimea scheletului 1,02 m, craniul ușor deplasat, mâinile împreunate; defunctul avea în mâna stângă o monedă de bronz, 3 kreutzer, Austria, Ferdinand I, 1837.

Mormântul 19: a apărut în S10A, □2, la adâncimea -0,92 m, orientat E-V, deranjat de mormântul 18; schelet așezat în poziție decubit dorsal; fără inventar.

Mormântul 20: a apărut în S10A, □2, la adâncimea

-1,25 m, orientat E-V; așezat în decubit dorsal; adult; lungimea scheletului 1,62 m; brațul stâng îndoit din cot, așezat pe abdomen; brațul drept îndoit din cot, așezat pe stern; pe stern a apărut o monedă de bronz, 5 bani, din anul 1867, emisă de Carol I; date: sfârșitul secolului al XIX-lea.

Mormântul 21: a apărut în S10B, □1, la adâncimea de -0,80 m; deranjat; reprezentat din câteva oase și un craniu, între acesta a fost găsită o monedă de bronz, 3 kreutzer, Austria, sec. XIX (tocită).

Mormântul 22: a apărut în S10B, □2, la adâncimea -1,00 m, în rând cu mormintele 25 și 24, la 0,60 m sud de mormântul 25; orientat E-V; așezat în decubit dorsal; copil; craniu, membrul superior stâng, membrul inferior stâng și gamba lipsesc (nu s-au conservat); oasele foarte fragile; în zona pieptului au apărut două monede (para - Turcia, sec. XIX, (tocită), 1 ban, România, Carol I, 1867); în pământul galben (steril arheologic) s-a păstrat amprenta unei scânduri de la sicriu.

Mormântul 23: a apărut în S10B, □1, la adâncimea -1,15 m; orientat E-V; adult; lungimea scheletului era de 1,60 m; așezat în decubit dorsal; craniul căzut spre dreapta; brațul drept întins pe lângă corp; brațul stâng îndoit din cot și așezat pe piept; în zona gâtului a apărut un cui.

Mormântul 24: a apărut în S10B, □1, la adâncimea -1,15 m; deranjat parțial în momentul săpării gropii mormântului 23; orientat est-vest; adult; lungimea scheletului era de 1,58 m; așezat în decubit dorsal; craniul căzut spre dreapta; brațul drept puternic îndoit din cot și căzut pe omoplat; brațul stâng dislocat în timpul săpării gropii mormântului 23, cu humerusul răsucit către craniu, iar antebrațul în poziție normală, respectiv, așezat pe abdomen; în partea dreaptă, paralel cu corpul defunctului, era vizibilă urma unei scânduri provenind de la sicriu..

Mormântul 25: a apărut în S10B, □2, la adâncimea -1,25 m; pe același rând cu mormintele 23 și 22; orientat E-V; adult; lungimea scheletului era de 1,76 m; așezat în decubit dorsal, craniul căzut spre stânga; brațele puternic îndoite din cot și căzute pe omoplați; pe piept a fost găsită o monedă de bronz – 3 kreutzer – emisă de Ferdinand I pentru Austria în 1836; date: mijlocul secolului al XIX-lea.

Așadar, din totalul de 25 de morminte:

- 18 au fost cercetate integral (M1, M2, M5, M7, M8, M11, M12, M13, M14, M17, M18, M19, M20,

M21, M22, M23, M24, M25), 3 în proporție de 70% (M3, M6, M16) și 4 în proporție de 20-50% (M4, M9, M10, M15);

- 14 pot fi atribuite unor adulți (M1, M2, M3, M5, M6, M10, M11, M13, M14, M16, M20, M23, M24, M25), 4 unor copii (M7, M8, M18, M22); în trei cazuri, ca urmare a stadiului cercetării nu s-au putut face aprecieri (M4, M9, M15); în alte trei cazuri, mormintele au fost deranjate de înhumări ulterioare (M17, M19, M21), iar într-un singur caz scheletul a fost reînhumat (M12);

- 12 aveau inventar; dintre acestea, 7 morminte aparțineau unor adulți (M1, M2, M6, M13, M16, M20, M25), 2 unor copii (M7 și M18); alte trei (M12, M15, M21), din motivele invocate mai sus, nu pot fi atribuite nici unei categorii;

- 10 nu aveau inventar, dintre acestea 6 pot fi atribuite unor adulți (M3, M5, M11, M14, M23, M24), două unor copii (M8 și M22), iar două nu pot fi atribuite nici unei categorii (M17 și M19);

- 12 au fost săpate până la adâncimi care variau între -0,98-

1,25 m (M3, M6, M9, M10, M11, M13, M14, M20, M22, M23, M24, M25), 9 la adâncimi cuprinse între -0,70-0,85 m (M1, M2, M4, M7, M8, M12, M15, M17, M21) și 4 la adâncimi cuprinse între -0,90-0,95 m (M5, M16, M18, M19);

- 5 s-au suprapus parțial sau total peste morminte mai vechi (săparea gropii lui M5 a dus la deranjarea lui M1, groapa lui M16 a tăiat M17, M21 a fost deranjat de săparea gropilor pentru M24 și M25, M24 a fost deranjat de săparea gropii lui M23).

Cu privire la aceste date cu caracter statistic trebuie făcute unele precizări. Cercetarea parțială a unor morminte s-a datorat faptului că parte din ele se continuau în profile, iar demontarea lor ar fi dus la pierderea relației stratigrafice a mormintelor cu monumentul. Determinarea adult-copil nu a fost făcută de un antropolog, ci, în funcție de înălțimea defunctului, a fost apreciată.

Exceptând mormintele M6, M7 și M16, care au avut ca inventar un bold (M6), o limbă de curea (M7) și un cuțit (M15), la restul acesta se compunea din monede de bronz, în general câte una, pusă pe mână sau, mai rar, în gură (M2). Doar M13 a avut ca inventar trei monede de bronz. Suprapunerea unor morminte peste altele mai vechi, dar și adâncimile la care au fost înhumați defuncții indică faptul că necropola a fost utilizată în mai multe etape. Mormintele săpate la adâncimea cuprinsă între -0,70 m și -0,85 m sunt dispuse mai mult către latura sudică a bisericii. La mormintele săpate la adâncimea cuprinsă între -1,00 m și -1,25 m se observă o relativă ordonare a lor în șiruri, dispuse pe direcție est-vest, dar și o aliniere pe direcție nord-sud, iar distribuția lor se face pe aproape întreg spațiul dintre Casa Egumenească și latura sudică a bisericii.

Cronologia monedelor descoperite în morminte (1800-1867) sugerează că înmormântările din curtea bisericii, la sud de lăcașul de cult, s-au practicat în ultimele cinci decenii de existență a Mănăstirii Vieroș, cât și după dezafectarea acesteia (1862), când a devenit biserică de mir, decedații fiind locuitori ai satului și nu călugări.

III. Catalogul monedelor descoperite în campania

2013 la fosta mănăstire Vieroș (fig. 8)

1. Para - Imperiul otoman, Mustafa III (1757-1774), 1758, Secțiunea (S) 9B, caroul (□)6, -1,70 m.
2. Para - Imperiul otoman, Mustafa III, 1765, S8, 5, - 0,75 m.
3. Para - Imperiul otoman, Selim III (1789-1807), 1789, S7, 7, - 2,14 m.
4. Aspru - Para, Imperiul otoman, sec. XVIII (tocită), S11, 5, - 2,70 m.
5. Para - Turcia, sec. XIX, (tocită), S10B, □2, M22, - 1m.
6. Para, Imperiul otoman, Mustafa III, 1757, S9A, 1, - 0,96 m

(ruptă).

7. Para, Imperiul otoman, sec. XVIII (tocită), S11, 4, – 2,30 m.
  8. Para, Imperiul otoman, Abdul Hamid I (1774-1789), 1781, S11, 2 (latura de vest), – 1,90 m.
  9. Para, Imperiul otoman, Selim III, 1795, S7, 1 (la nord de M1), – 0,70 m.
  10. 1 Kreutzer, Austria, Francisc I, 1800, S9A, 1, M 12, – 0,72 m.
  11. ½ Kreutzer, Austria, Francisc I, 1816, S9A, 1, – 1 m.
  12. 1 Kreutzer, Austria, Francisc I, 1816.
  13. 1 Kreutzer, Austria, Francisc I, 1816.
  14. 1 Kreutzer, Austria, Francisc I, 1816
- toate provin din S9A, 1-2, M13, – 1 m, fiind găsite în palma mortului.
15. 3 Kreutzer, Austria, sec. XIX (tocită), S10B, 1, M 21, – 0,80 m.
  16. 1 Kreutzer, Austria, sec. XIX
  17. 1 Kreutzer, Austria, sec. XIX
  18. 3 Kreutzer, Austria, sec. XIX (1820-1835 - tocită).
  19. 3 Kreutzer, Austria, sec. XIX (1820-1835 - tocită).
  20. 3 Kreutzer, Austria, sec. XIX (1820-1835 - tocită). toate provin din S 10B, 1, – 0,80 m.
  21. 3 Kreutzer, Austria, Ferdinand I (1835-1848), 1836, sec. 10B, 1-2, M25, – 1,10 m.
  22. 3 Kreutzer, Austria, Ferdinand I, 1836, S7, 1, – 0,60 m.
  23. 3 Kreutzer, Austria, Ferdinand I, 1837, S10, 2, M18, – 0,90 m.
  24. 3 Kreutzer, Austria, Ferdinand I, 1837, S10, 1, M15, – 0,80 m.
  25. 6 Kreutzer, Austria, Franz Joseph, 1849, S7, 2, M2, – 0,83 m.
  26. 1 Ban, România, Carol I, 1867, S10B, 2, M22, – 1m.
  27. 5 Bani, România, Carol I, 1867, S10B, 3, – 1,30 m.
  28. 5 Bani, România, Carol I, 1867, S10, 2, M20, – 1,25 m.

În sfârșit, în urma cercetărilor efectuate în colțul de sud-est al incintei, a reieșit foarte clar că ceea ce se observă astăzi la suprafața solului, pe limita de proprietate dintre terenul bisericii și curtea locuitorului Petriu Cătălin (la est de biserică), și care era socotit a fi zidul estic de incintă al mănăstirii, nu este decât restul unui perete de la o încăpere situată în această zonă și probabil adosată zidului de incintă de pe latura de est. În realitate, zidul de incintă al mănăstirii

de pe latura de est, precum și alte ruine de la camerele adosate acestuia, unele de mari dimensiuni, nu se mai află pe proprietatea bisericii, ci pe cea particulară a vecinului de la răsărit. În aceste condiții, o cercetare exhaustivă a spațiului interior al incintei vechii mănăstiri Vieroș nu se va putea efectua decât dacă și proprietatea privată de la est de biserică actuală va fi afectată.

Note

- 1 Rezultatele cercetărilor arheologice de la Mănăstirea Vieroș, campania

---

2012, au fost prezentate în cadrul celei de-a XLVII-a Sesiuni Naționale de Rapoarte Arheologice, Craiova, 27-30 mai 2013.

Informații suplimentare online

[Raportul 5236 din cronica.cimec.ro](#)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](#)
